



Եկե՛ք ինձի, բոլոր յոզնած ու բերնաւորումներ...

Մատթեոս 28:11

# ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Նկարիչ  
N 4 (22)

Հուլիսի 1-ին 2009թ. Նախափ



## ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԱՐՅԱՎ Ի ՄԵՌԵԼՈՑ ՕՐՀՆՅԱԼ Է ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՔՐԻՍՏՈՍԻ

ՊԱՏՎԻՐ  
ՔՈ ՀՈՐԻՆ ՈՒ ՄՈՐԸ

ՔՐԻՍՏՈՆՅԱ  
ՆԱՀԱՏԱԿՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ





Վարդի  
N4(22)

**ԲԱՐԻ  
ԼՈՒՐ**

**ԱՄՍԱԳԻՐ**

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

## ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Քրիստոս հարյավ ի մեռելոց.....1

Առակ երկու երեխաների մասին.....4

Ծնող-երեխա փոխհարաբերությունների  
մասին.....5

Ո՞րն է քրիստոնյայի անճնագոհության  
պատճառը.....8

Քրիստոնյա նահատակների մասին.....10

Մի վկայություն մեր օրերում Քրիստոսի  
համար նահատակվածների մասին.....11

Նամակ Սանկտ Պետերբուրգ քաղաքի  
իմ սիրելի եղբայրներին ու քույրերին  
(վկայություն).....12

Պատվիր քո հորն ու մորը.....14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր  
դիտողությունները, առաջարկություններն  
ու պատկերություններն ուղարկել  
խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք  
Ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը տպագրվում է  
հոժարակամ նվիրատվությունների  
շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք  
ուղարկել խմբագրություն:  
Հեռ.՝ 093-954-930

# Քրիստոս հարյավ ի մեռելոց. Օրհնյալ է հարությունը Քրիստոսի

«...Ինչո՞ւ համար ողջը մեռելներուն հետ կը փնտռեք.  
հոս չէ ան, հապա յարութիւն առաւ....»:  
Ղուկաս 24:5-6

Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, շնորհավորում ենք Ձեր Սուրբ Չատիկը՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի հրաշափառ հարության օրը: Այս օրը մարդկության պատմության ամենահիշարժան ու ամենաուրախալի օրն է, որովհետև Քրիստոսը մեռելներից հարություն առավ, վերստին ծնեց մեզ ու բերեց հավիտենական կյանքի հույսը:

Մեղքը ստրկացրել, գերի էր դարձրել մարդուն ու թագավորում էր բոլոր մարդկանց վրա: Մարդը գրկվել էր հավիտենական կյանքից, ու Աստծու

արդար դատաստանը սպասում էր ամեն մեկին: Բայց Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ուղարկեց՝ փրկելու մարդուն Աստծու արդար դատաստանից ու հավիտենական կորստից: Աստծու Որդին՝ Քրիստոսը, եկավ աշխարհ, մեռավ մեր մեղքերի համար, ու մեզ արդարացնելու համար հարություն առավ: Պարտության մատնեց սատանային ու մեղքին, և դուրս եկավ գերեզմանից:

Այս ճշմարտությունը քրիստոնեական հիմնարար ճշմարտություններից մեկն է, այն լուսաբանվում է բոլոր չորս ավետարաններում: Քրիստոսի հարությունը ապացույցն է այն բանի, որ Նա վճարել է մեր բոլոր պարտքերը՝ քավելով ոչ միայն մեր, այլև ամբողջ աշխարհի մեղքերը: Նրա հարությունը նաև մեր հարության նախապատկերն է ու գրավականը:



Ձեպիկի, 2011թ., № 4 (22)

Մոտ երկու հազար տարի առաջ, մեկշաբթի, այսինքն՝ կիրակի առավոտյան, արեգակը դեռ նոր ծագած, Մարիամ Մագդաղենացին, Հակոբոսի մայր Մարիամն ու Սողոմեն, իրենց հետ խունկեր տանելով, գնացին Քրիստոսի գերեզմանը, որպեսզի օծեն Նրա մարմինը: Դանապարհին նրանց մտահոգում էր մի հարց, թե ով պետք է գլորի գերեզմանի քարը: Երբ մոտեցան գերեզմանին, տեսան քարը գլորված ու շատ զարմացան: Ասածու հրեշտակը գլորել էր գերեզմանի քարը: Երբ նրանք ներս մտան, Տեր Հիսուսի մարմինն այնտեղ չգտան, ու երբ սրա վերաբերյալ մեծ տարակուսանքի մեջ էին, լուսափայլ հանդերձներով երկու մարդ հասան նրանց: Ու երբ կանայք, վախով լցված, իրենց երեսները դեպի գետին դարձրին, այն մարդիկ ասացին նրանց. «...Ինչո՞ւ համար ողջը մեռելներուն հետ կը փնտռէք. հոս չէ ան, հապա յարութիւն առաւ...» (**Լուկաս 24:5-6**):

Քրիստոսը ողջ էր, բայց կանայք Նրան մեռելների մեջ էին փնտրում:

Երբ քույրերն այս ամենը պատմեցին առաքյալներին, վերջիններիս դրանք ցնորական խոսքեր թվացին, ու չէին հավատում, քանի որ մարդկային բանականությամբ հարությունն անհասկանալի է ու անհնարին: Քրիստոսի հարությունը միայն հավատքով կարելի է ընդունել, քանի որ այն հակասում է մարդկային մարմնավոր բանականությանը: Նույնիսկ սատանան մտածում էր, որ մահը վերջ կտա Քրիստոսին, բայց Քրիստոսի համար մահը ոչ թե վերջ էր,

այլ հարության կյանքի մեջ մտնելու ճանապարհ, ոչ թե պարտություն, այլ հաղթանակ:

Միրելինե՛ր, երբ Փիլիպոսն ու Անդրեասն ասացին Հիսուսին, որ հեթանոսներից մարդիկ են եկել և ուզում են տեսնել Իրեն, Քրիստոսն ասաց նրանց. «Եկա՛վ ժամանակը, որ *փառավորվի* մարդու Որդին», ու շարունակեց՝ ասելով. «*Ծշմարիտ, Ծշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, Եթէ ցորենին հատը հողին մէջ իյնալով չմեռնի, ինք մինակ կը մնայ, ապա եթէ մեռնի, շատ արդիւնք կը բերէ*» (**Հովհ. 12:24**):

Հիսուսի պատասխանից երևում է, որ Ինքը պետք է փառավորվեր մահով: Քրիստոսն Ինքն էր այն ցորենի հատը, որը պետք է ընկներ հողի մեջ՝ մեռնելու և հարություն առնելու համար:

Մատանայի համար մահը վերջն էր, բայց Տիրոջ համար մահը դուռն էր ու ճանապարհը դեպի հարություն: Նույնպես և քրիստոնյան, երբ մեռնում է Քրիստոսի համար, դա ոչ թե պարտություն, այլ հաղթանակ է մահվան նկատմամբ: Մահը հարության մեջ մտնելու մուտքի դուռն է:

Քրիստոսի հարությունը նոր սերնդի ու նոր դարաշրջանի սկիզբն էր: Քրիստոսի հարությունով մենք վերստին ծնվեցինք. «*Օրհնեալ է Աստուած ու մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի Հայրը, որ իր առատ ողորմութեանը համեմատ մեզ նորէն ծնաւ. կենդանի յոյսի համար՝ Յիսուս Քրիստոսի մեռելներէն յարութիւն առնելովը*» (**Ա Պետր. 1:3**): Վերստին ծնունդ ունենալով՝ մենք Աստծու կյանքը կրում ենք մեր

մեջ, ունենք երջանիկ հույս և սպասում ենք մեր Տեր Հիսուսի գալուստին:

Սիրելիներ, եկեք մի պահ ուշադրություն դարձնենք այն հանգամանքին, երբ Տիրոջ հրեշտակը, երկնքից իջնելով, գնաց ու գլորեց գերեզմանի քարը: Հրեշտակի տեսքը փայլակի պես էր, նրա հանդերձները՝ ձյունի պես սպիտակ: Այդ ժամանակ մեծ երկրաշարժ եղավ, գերեզմանի պահապանները վախից խռովվեցին ու մեռելի պես ընկան: Հրեշտակը պատասխան տվեց կանանց և ասաց. «...*Դուք մի վախճաք, քանզի գիտեմ որ կը փնտռեք Յիսուսը, որ խաչուեցաւ*» (Մատթ. 28:5): Հռոմեական զինվորների քաջությունը մեկ ակնթարթում փոխվեց մեծ վախի ու մեծ խռովության, այնպես, որ նրանք մեռելի պես գետին ընկան: Եկեք այս փաստը տեսնենք որպես գալիքի խորհրդանիշ: Ի՞նչ պետք է անեն անհավատները և պիղծերը վերջին օրը, երբ հնչի փողը ու Քրիստոսը գա Իր փառքով՝ դատելու աշխարհը: Ի՞նչ պետք է անեն նրանք, երբ տեսնեն բոլոր՝ թե՛ մեծ ու թե՛ փոքր մեռելներին գերեզմաններից դուրս գալիս: Ինչպիսի՞ սարսափ ու ցնցում պիտի ունենան նրանց հոգիները, երբ հասկանան, որ այլևս չեն կարող ծածկվել Աստծուց և պետք է դեմառդեն հանդիպեն Նրան, Ում խաչել են: Նրանք կհասկանան, որ կա հարություն, և կա Աստծու բարկություն: «*Եւ լեռներուն ու ապառաժներուն կ'ըսէին, Մեր վրայ ինկէք ու մեզ ծածկեցէք անոր երեսէն՝ որ աթոռին վրայ կը նստի, ու Գառնուկին բարկութենէն*» (Հայտն. 6:16):

Սիրելիներ, հիմա եկեք ուշադրություն դարձնենք այն մխիթարական խոսքերին, որ ասաց հրեշտակը Քրիստոսին փնտրողներին. «*Պատասխան տուաւ հրեշտակը ու ըսաւ կիներուն, Դուք մի՛ վախճաք. քանզի գիտեմ որ կը փնտռեք Յիսուսը, որ խաչուեցաւ*» (Մատթ. 28:5): Այդ խոսքերը շատ խորը իմաստ ունեն, դրանք բոլոր ժամանակներում Հիսուսին փնտրող հավատացյալ մարդկանց արթնացնելու և հարության կենդանի հույսով լցնելու համար են: Այս խոսքերն իսկական քրիստոնյաներին հուշում են չվախենալ այս աշխարհում կատարվելիք ոչ մի բանից, քանի որ գալու է մեր Տերն ու մեզ տանելու է Իր մոտ: «...*նորէն կու գամ եւ ձեզ քովս կ'առնեմ, որպէս զի ուր ես եմ՝ դուք ալ հոն ըլլաք*» (Հովհ. 14:3):

Սիրելիներ, ուզում ենք Աստծուն փնտրող բոլոր քրիստոնյաներին հորդորել. մի՛ վախեցեք, գերեզմանը հաղթություն չունի, մահն ընկղմված է Քրիստոսի հաղթության մեջ: Եթե դեռ չեք ընդունել Քրիստոսին, հավատացե՛ք Նրան, Նա սիրում է ձեզ ու խաչվել և հարություն է առել նաև ձեզ համար:

Կարևոր չէ, թե մեր մարմինները որտեղ գերեզման կգտնեն, գերեզմանի քարն ինչպիսին կլինի. ամենակարևորն այն է, թե ինչի՞ համար մենք հարություն կառնենք՝ կյանքի՞, թե՞ դատապարտության: Ամեն:

**Հրահատ Ամիրբեկյան**  
**ավագ հովիվ**

Փետրվարի, 2019թ., ԿԿ (22)



## ԱՌԱՎ ԵՐԿՈՒ

### ԵՐԵԽԱՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Կա այսպիսի մի առակ:

Հղի կնոջ որովայնում խոսում են երկու երեխա. մեկը հավատացյալ է, մյուսը՝ անհավատ: Մեկը հարցնում է մյուսին. «Իսկ դու հավատո՞ւմ ես, որ ծննդից հետո կա կյանք»:

Հավատացյալ. «Իհարկե, բոլորին էլ հայտնի է, որ ծննդից հետո կյանք կա: Իսկ այստեղ մենք նրա համար ենք, որ դառնանք ուժեղ և պատրաստ լինենք այն ամենին, ինչը մեզ սպասում է»:

Անհավատ. «Ի՞նչ: Իմ կարծիքով՝ այդ ամենը հիմարություն է: Իրականում ծննդից հետո ոչ մի կյանք էլ չկա: Դու, օրինակ, կարո՞ղ ես գոմե պատկերացնել, թե այդ կյանքն ընդհանրապես ինչպիսին կարող է լինել»:

Հավատացյալ. «Կոնկրետ չգիտեմ, բայց հաստատ այստեղից ավելի լուսավոր, ավելի ուրախ կլինի: Եվ հնարավոր է, որ մենք, օրինակ, բերանով ուտենք, վազվզենք...»:

Անհավատ. «Դե, դա արդեն ծիծաղելի է: Մենք մեր պորտալարերն ունենք և այդպես ենք սնվում: Առանց դրա մույնիսկ հնարավոր չէ պատկերացնել: Իսկ այնտեղից դեռ ոչ ոք երբեք չի վերադարձել: Կյանքը պարզապես ավարտվում է ծննդով»:

Հավատացյալ. «Ո՛չ, ես այնքան էլ չեմ պատկերացնում, թե ինչպիսին կլինի կյանքը ծննդից հետո, բայց, ամեն դեպքում, մենք կտեսնենք մայրիկին: Նա մեզ համար հոգ է տանում»:

Անհավատ. «Մայրիկի՞ն: Դու հավատո՞ւմ ես մայրիկին: Իսկ այդ դեպքում որտե՞ղ է նա գտնվում»:

Հավատացյալ. «Դե, նա ամենուրեք է, նա մեր շուրջն է, մենք նրա շնորհիվ ենք ապրում, իսկ առանց նրա մենք չէինք կարողանա գոյություն ունենալ»:

Անհավատ. «Դա արդեն լիովին անհեթեթություն է: Ես ոչ մի մայրիկ էլ չեմ տեսել, իսկ դա նշանակում է, որ նա պարզապես գոյություն չունի»:

Հավատացյալ. «Ո՛չ, ես համաձայն չեմ: Չէ՞ որ երբեմն, երբ մեր շրջապատում ամեն բան հանդարտվում է, հնարավոր է լսել, թե նա ինչպես է երգում, զգում ենք, թե նա ինչպես է ուրախանում մեզնով: Ես հաստատ հավատում եմ, որ մեր իսկական կյանքն սկսվելու է ծննդից հետո»:

Իրականությունը չի փոխվում, անկախ նրանից՝ մենք դրան հավատո՞ւմ ենք, թե՞ ոչ:

**ԻՄԿ ԴՈՒ ՀԱՎԱՏՈ՞ՒՄ ԵՍ:**

# ԾՆՈՂ - ԵՐ ԵԽԸ

## ՓՈԽՀԵՐԸ ԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ

### ՄԸՍԻՆ

Աստծու Խոսքը մեզ սովորեցնում է, որ մենք պատվենք մեր ծնողներին: Սա առաջին պատվիրանքն է խոստումով: Շատ հաճախ մենք այս խոսքերին անտարբերությամբ ենք վերաբերվում, չենք պատվում ու չենք հնազանդվում մեր ծնողներին, քանի որ այդ խոսքերը մեր սրտի մեջ հոգի ու կյանք չեն դարձել: Ծնողներին հարգողը կհարգի նաև իր հասակակիցներին ու իրենից ավագներին, ինչը, ցավոք, այսօր շատ է բացակայում մարդկանց կյանքում:

Երբ ես հավատքի եկա, սկսեցի հալածվել, և քսան տարի հալածվել եմ իմ ծնողների կողմից: Ընտանիքում հինգ եղբայր ենք եղել. ինձնից առաջ բոլորն ամուսնացել էին և ընտանիք ունեին: Ես կարող էի թողնել ու դուրս գալ իմ հայրական տնից՝ ծնողներիս թողնելով նրանց խնամքին: Սակայն ես սովորել էի հնազանդվել Աստծու Խոսքին, որը պատվիրում է հնազանդվել, հարգել, պատվել ծնողներին: Եվ այդ խոսքը բացեց իմ մեջ այն միտքը, որ ես իմ ծնողների միջոցով եմ աշխարհ եկել ու եթե ես ծնողներիս համար հոգ չտանեմ, երկնքից ոչինչ չեմ ստանա,

ինչքան էլ լացեմ ու աղոթեմ: Աստծու Խոսքում գրված է. «Եթե Ես Հայր եմ, ո՞ր է Իմ պատիվը»: Ես նույնիսկ անհավատ ժամանակ ծնողի արժեքը լավ էի հասկանում, և հավատքի գալուց հետո հասկանում եմ առավել լավ: Հիշում եմ, երբ տասներորդ դասարանում էի սովորում, մի օր քիմիայի դասը (որ ընդհանրապես սովորում էի) չէի սովորել: Ինձ քիմիա էր դասավանդում մեր դպրոցի տնօրենը: Ես այդ օրը «երկու» ստացա, հաջորդ օրերին նույնպես մի քանի «երկուսներ» ստացա, քանի որ վիրավորվել էի և դիտավորյալ չէի սովորում դասերս: Այդպիսով ես հինգ հատ «երկու» ունեցա:

Այդ ամենի մասին ուսուցիչս տեղյակ էր պահել հորս և իմ պատճառով անարգել նրան: Տանը հայրս ինձ բավական խիստ պատժեց: Ես ծնողիցս չնեղացա, սակայն ամբողջ ուշք ու միտքս ուսուցչիցս վրեժ լուծելն էր: Վերջապես որոշեցի և քիմիայի անցած դասերը նորից սովորեցի: Երբ ուսուցիչս ինձ հերթական անգամ դաս պատասխանելու կանչեց, ես նրա բոլոր հարցերին շատ լավ պատասխանեցի: Այդպես լավ պատասխանեցի այնքան ժա-

Պեպիկ, 2014թ., № 4 (22)

մանակ, մինչև իմ քառորդի վերջնական գնահատականը դարձավ «չորս»: Ես ոչ մի ջանք ու եռանդ չխնայեցի հորս պատիվը բարձրացնելու համար, սակայն դրան հասա բավական մեծ չարչարանքներով:

Հավատքի գալուց հետո ես ահավոր կերպով հալածվել եմ ծնողներիս կողմից, նրանք ինձ գրկել են ամեն ինչից՝ գումարից, հագուստից... Գոյատևելու և վաստակելու համար ես մույնիսկ փողոցներ եմ մաքրել, սակայն երբեք չեմ տրտնջացել ու չեմ ամաչել, որովհետև գիտեի, թե ում համար եմ անում: Ես ոչ մի անգամ իմ ծնողներին չվիրավորեցի, չանարգեցի, այլ հոգս էի անում ու դառն արցունքով աղոթում նրանց փրկության համար: Փառք Աստծուն, նրանք երկուսն էլ հավատքի եկան, փրկվեցին ու գնացին երկիրը: Մեր անհավատ հարևանը մույնպես ապաշխարեց՝ այդ տարիների ընթացքում տեսնելով, թե ինչպես էի ես, ծնողներիցս հալածվելով, այնուամենայնիվ սիրում, հարգում, հնազանդվում ու հոգ տանում նրանց, աղոթում նրանց հոգու փրկության համար:

Հիշում եմ ևս մի դեպք, երբ վշտացրի հորս, և Աստված զոջում դրեց իմ մեջ: Մի օր հայրս ինչ-որ հարցի շուրջ խոսում էր, և ես ասացի, որ դա ճիշտ չէ ու ներկայացրի ճիշտը: Ես հորս հետ չվիճեցի, բայց զգացի, որ նա նեղսրտեց, երբ իրեն ուղղեցի: Տնից դուրս գալուց հետո ընդամենը մի քանի քայլ էի արել, երբ Սուրբ Հոգին ինձ հանդիմանեց, որովհետև ես երբեք հորս չէի նեղաց-

րել: Եվ ես լսեցի Սուրբ Հոգու ձայնը՝ հայրդ նեղացավ քեզնից, դու ու՞ր ես գնում: Հետ դարձա, փնտրեցի և գոմում գտա հորս: Լացով ընկա նրա ոտքերն ու ներողություն խնդրեցի: Հայրս շատ զարմացավ, ասաց, որ ինքը չի նեղացել, որ ես իրոք ճիշտ էի ասում, և որ ինքը դա հասկացավ իմ ասելուց հետո: Ես, միևնույնն է, լալիս ու ներում էի խնդրում, քանի որ զգացել էի, որ իմ ասելու պահին նա ինձնից նեղացել էր: Հայրս գրկեց ինձ, լացեց, օրհնեց, և այդ օրը ես օրհնությունից կարծես ամպերի միջով էի քայլում:

Մենք պետք է խոնարհվենք և հնազանդ լինենք մեր ծնողներին: Շատ ժամանակ մեր բոլոր պրոբլեմները կարող է լինեն հենց մեր անհնազանդության, մեր ծնողների նկատմամբ անտարբերության պատճառով: Եթե մեկն իր ծնողին չսիրի, Աստծուն երբեք չի կարող սիրել: Անհնար է, որ իր ծնողին արհամարհողը լավ հավատացյալ լինի: Շատ հաճախ ես, որպեսզի հասկանամ որոշ երիտասարդների հոգևոր վիճակները, այցելում եմ նրանց տուն և զրուցում ծնողների հետ: Ցավոք, լինում են դեպքեր, որ ծնողները դժգոհում են իրենց հավատացյալ զավակներից: Նշանակում է՝ այդ հավատացյալ զավակների ներքին աշխարհում Աստծու Խոսքի կյանք չկա կամ շատ քիչ է:

Տարիներ առաջ մի քույրիկ կար, ում հայրն անարգել էր կնոջը, լքել էր նրանց և հեռացել: Նրանք՝ մայր ու աղջիկ, հավատքի են գալիս: Աղջիկը հետագայում փնտրում և գտնում է իր հորը: Գտնելուց հետո շարունա-



կաբար սկսում է գնալ նրա տուն, հոգում է նրա կարիքները, պահպանում է տան մաքրությունը, իսկ հայրը, չնայած դրան, նույնիսկ նրա բարևին չի պատասխանում: Շրջապատում բոլորը զարմանում են քույրիկի արարքի վրա, իսկ նա պատասխանում է, որ ինքը կատարում է Աստծու Խոսքը՝ պատվում է իր հորը: Աղջկա այսպիսի վերաբերմունքը փոխեց հոր սիրտը, և հայրն ապաշխարեց:

Մենք պետք է հասկանանք, որ սրբությունն սկսվում է ընտանիքից: Որքան ընտանիքները սուրբ լինեն, այնքան եկեղեցին կսրբանա:



Եթե նույնիսկ դու անվանի քարոզիչ ես, դու քո տան մեջ քո տան ծառան ես և ոչ թե հրամայողն ու պահանջողը: Այս տիեզերքի Տերը Հիսուսն է, և այս տիեզերքի ծառան Հիսուսն է: Հիսուսը նույնիսկ Հուդայի առաջ ծառայություն արեց: Այսօր մեր ընտանիքներում «հուդաներ» չկան, բայց մենք շատ ժամանակ չենք ցանկանում մեր տան մեջ ծառայություն անել մեր իսկ հարա-

զատների համար: Մենք պետք է քննենք մեզ. եթե մեր մեջ կա առողջ հավատք, դա պետք է երևա, ու մարդիկ պետք է տեսնեն մեր բարի գործերը, որովհետև հավատքը գործնական կյանք է, այլ ոչ թե գաղափար կամ փիլիսոփայություն:

Թող Աստված օգնի, որ սուրբ ապրենք: Մենք մարդ ենք, մեզ սրբացնողը Հիսուսն է, մեր հոգու աշխարհը փոխողը Հիսուսն է: Եթե Հիսուսը մեր մեջ չապրի, եթե մենք չիմանանք, որ մեր հին մարդը Հիսուսի հետ խաչված է, չենք կարող սուրբ լինել և սուրբ կյանքով ապրել: Եթե մենք ամբողջությամբ պատկա-

նենք Հիսուսին, և Նա ապրի մեր մեջ, մենք մեր բոլոր վարմունքների մեջ սուրբ կլինենք: Եթե եկեղեցու մեջ չլինի այս կյանքը, ապա եկեղեցին չի կարողանա գոյատևել, նա կմեռնի: Եթե ընտանիքներում սրբություն չլինի, եկեղեցում նույնպես չի լինի: Սուրբ եկեղեցին կազմված է

սուրբ ընտանիքներից: Դրա համար մենք պետք է շատ խնդրենք, որպեսզի Աստված մեզ սուրբ սիրտ տա, սուրբ բնություն տա, պետք է ջանք անենք, որպեսզի ամեն տեսակ վատ բաներից հեռու մնանք Հիսուսի անունով: Աստծու ցանկությունն է բոլոր մարդկանց փրկելն ու դեպի ճշմարտության ճամփաներն առաջնորդելը. «Աստուած... կ'ուզէ քեզ ամեն մարդիկ փրկուիւն ու ճշմար-

Պեպինի, 2014թ., № 4 (22)

տուրքիւնը ճանչնալու զան» (**Ա Տիմոթեոս 2:4**): Սակայն շատ հաճախ մենք չենք ուզում ունենալ այդ կյանքը, որը կսրբացնի մեզ: Մեր սրբությունը պետք է արտահայտվի ինչպես մեր ներքին աշխարհում, այնպես էլ մեր արտաքինի՝ հագուկապի պարկեշտության վրա: Սուրբ Հոգի ունեցող մարդն իր արտաքին տեսքով նույնպես պետք է տարբերվի մնացած մարդկանցից: Սրբությունը վերաբերում է հոգուն, մտքին, արտաքինին, հագուկապին, վարվելակերպին, մտածելակերպին: Եթե մենք այդ ամենը չունենք, ապա մեր ջանքը պիտի լինի այդ կյանքը ձեռք բերելու համար: Եվ մարդիկ, տեսնելով մեր սրբությունը, նույնպես կձգտեն ունենալ այն կյանքը, որը մեզ բերել է այդ սրբությանը: Եվ ինչքան շատ Աստծու կյանքը լցվի ու բարձրանա մեր հոգու մեջ, այնքան մենք սրբության կյանքի մեջ կառաջանանք: Աստծու Խոսքում գրված է. «Նրանք լվացվեցան ու ճերմկեցան»: Լվացվելն ու ճերմակ լինելը տարբեր բաներ են: Աստված մեզ կանչելուց հետո մեր առաջվա մեղքերն Իր Արյունով մաքրում, լվանում և ներում է, իսկ հետո Իր Խոսքի կյանքով ճերմակացնում է:

Թող Աստված օգնի, որ մեր բոլորի կյանքում էլ հայտնվի այս ճշմարտությունը, սրբացնի մեզ և մեր սրբացած կյանքերում փառավորվի միայն ու միայն Աստված: ԱՄԵՆ:

**Պավել Գրիգորյան**  
**ավագ հովիվ**

## ՈՐՆ Է ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՅԻ ԱՆՁՆԱԶՈՀՈՒ- ԹՅԱՆ ՊԱՏՃԱՌԸ

Շատերն արհամարհում կամ հիմար են անվանում այն մարդկանց, ովքեր առողջությունը, ուժն ու հարստությունը, ի վերջո, իրենց կյանքը տալիս են ուրիշներին, հատկապես՝ «անարժաններին» փրկելու համար: Խոսքը հավիտենական դատապարտությունից ու մահից փրկելու մասին է: Ինչո՞ւ են քրիստոնյաները մարդկանց հոգիները փրկելու համար զոհում ամեն ինչ: Ո՞րն է դրդապատճառը. փառասիրությունը, ճանաչված լինելու մղո՞ւմը, ուրիշների ուշադրության կենտրոնում լինե՞լը, մեղքերը քավելու կամ դրանք փոխհատուցելու ձգտո՞ւմը: Ո՛չ: Քրիստոնյայի անձնագոհության պատճառն Իր Փրկչին նմանվելու և Իր Տիրոջ ճանապարհով ընթանալու մղումն է:

Քրիստոսն ասաց իր աշակերտներին. «Պուք եք երկրի աղը» և «դուք եք աշխարհի լույսը»: Ուրեմն, մարդիկ խավարի, դառնության և «անհամության» մեջ են: Մենք էլ մի ժամանակ այդպիսին էինք: Իսկ հիմա մենք, որ Քրիստոսի մեջ ենք, ինչպե՞ս կարող ենք խավարի մեջ ապրողների համար չզոհել ամեն ինչ:

Օրինակ՝ աղն իր համը չի տա, մինչև չլուծվի: Երբ աղ ենք լցնում բրնձով լի եռացող կաթսայի մեջ, բրնձի հազարավոր հատիկների անհամությունը փոխարկվում է համեղության: Կերակուրի մեջ երևում են միայն բրնձի հատիկները, իսկ աղի համը միայն վայելողներին է հայտնի: Այսօր Եկեղեցին լցվում է փրկվածներով, իսկ նրանց թիկունքում անձեր են, ովքեր իրենց կյանքը, ժամանակն ու հարստությունը զոհում են նրանց փրկության համար:

Ուրիշների հանդեպ մեր անձնավիրությունը օրհնության և փրկության պատճառ է դառնում նրանց համար: Այդ հարցում ես իմ անձնական փորձառությունն ունեմ: Երբ իմ քրիստոնեական կյանքի սկզբում Տիբեթում էի ծառայում, ֆիզիկական հոգնության ու տկարության պատճառով չէի կարողանում մարդկանց փոխանցել այն ամենը, ինչ ունեի և զգում էի, որ այդ պատճառով տկարանում էր նաև իմ հոգևոր կյանքը, կորցնում էի Քրիստոսով ունեցած իմ խաղաղությունն ու ուրախությունը: Երբ սկսեցի անմնացորդ և անվերապահ կերպով տալ այն ամենը,



ինչի կարիքն ունեին մարդիկ, վերադարձան խաղաղությունը, զորությունը և օծությունը:

Ջրատար խողովակը միշտ մաքուր է, որովհետև այն մշտապես մաքրվում է հոսող, թարմ և մաքուր ջրով: Նույնն է կատարվում նաև այն քրիստոնյաների հետ, ում սիրտն ու ձեռքերը միշտ բաց են դեպի մարդիկ՝ լցնելու նրանց հոգևոր ու մարմնավոր կարիքները: Մարդկանց անվերապահ ծառայող քրիստոնյաները մնան են կենդանի ջրի ջրատար խողովակի, որով Աստծու շնորհները հոսում են Սուրբ Հոգու միջոցով: Եթե դուք «լայն» ջրատար եք, և ձեզնից «բարակ ջուր» է հոսում, ուրեմն ձեր ջրատարը խցանված է: Հենց հիմա դիմեք Քրիստոսի մաքրող Արյան զորությանը, և ձեր միջից կենդանի ջրի գետեր կհորդեն: Եթե այստեղ չմաքրեք ձեր «ջրատարը», ապա Աստծուն չեք տեսնի, որովհետև Խոսքն ասում է. «Առանց սրբության ոչ ոք Աստծուն չի տեսնի» և «Երանի սրտով մաքուրներին, նրանք Աստծուն պիտի տեսնեն»:

**Սատու Սունտար Մինկի  
հնդկի քրիստոնյա  
ավետարանիչ**

Պեպիկ, 2014թ., ՇՆ 4 (22)

## ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆ ԱՀԱՏԱԿՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Միրելիներ, **Մատթեոս 16:18**-ում կարդում ենք Հիսուսի՝ իր աշակերտներին ուղղված խոսքերը. «...*պիտի շինես իմ եկեղեցիս, և դժոխքին դռները զանկա պիտի չյաղթեն*»: Հիսուսի այս խոսքերում երեք կարևոր բան կա՝

1. Քրիստոսն այս աշխարհում Եկեղեցի կստեղծի.

2. Նրա Եկեղեցին ուժեղ հարձակումների կենթարկվի.

3. Դիվական հարձակումները չեն կարողանա հաղթել Եկեղեցուն:

Քրիստոսի Եկեղեցին իր գոյության սկզբնական շրջանում հալածվել է հուդաիզմի առաջնորդների կողմից: Ոչ միայն սկզբնական շրջանում, այլև բոլոր դարերում ու մինչև այսօր էլ ճշմարիտ քրիստոնյաներն արդարության համար հալածվել ու հալածվում են թե՛ կրոնական առաջնորդների, և թե՛ աշխարհի կողմից:

Ըստ պատմական տվյալների՝ հալածանքների ժամանակ Պետրոսին, իր ցանկության համաձայն, գլխավար խաչեցին, քանի որ ինքն իրեն անարժան համարեց խաչվելու այնպես, ինչպես Քրիստոսը խաչվեց: Երուսաղեմի եկեղեցուն Պետրոսից հետո երկրորդը Հակոբոսն էր՝ Քրիստոսի եղբայրը: Հենց նա ղեկավարեց Երուսաղեմի եկեղեցին՝ հուդայականությունից և հեթանոսությունից քրիստոնեության դարձման երկու մեծ ճշմարիտ և հաստատուն դիրք գրավելով:

Ըստ մեզ հասած տեղեկության՝ Հակոբոսի ծնկներն այտուցվել էին, քանի որ նա հաճախ և երկար աղոթում էր: Հալածանքների ժամանակ հետապնդողները նրան ցած նետեցին տաճարի տանիքից և զանախարեցին այնքան, մինչև մահացավ: Մինչև վերջին շունչը նա ներում էր իրեն սպանողներին:

Հովհաննես առաքյալին Դոմիցիանոս կայսրն աքսորեց Փոքր Ասիայի ափա-

մերձ Պատմոս կղզու անապատը, ուր առաքյալը գրեց «Հայտնությունը»: Դոմիցիանոսի մահից հետո Հովհաննեսին թույլ տվեցին Եփեսոս վերադառնալ, ուր նա շարունակեց իր ծառայությունը: Նա մահացավ շատ ծեր հասակում:

Պետրոսի եղբայր Անդրեասը (Հիսուսն առաջինը նրան էր կանչել) քարոզում էր մերձավոր Արևելքի երկրներում և Սկյութիայում: Համարվում է, որ Անդրեասը քարոզել է և այն վայրերում, ուր հետագայում կառուցվեց Կիև քաղաքը: Այնտեղ այսօր վեր է խոյանում Անդրեասի անունը կրող եկեղեցին:

Ըստ տվյալների՝ Մատթեոսը քարոզել է Եթովպիայում, Թադևոսը՝ Պարսկաստանում, Բարդուղիմեոսն ու Թովմասը՝ Հնդկաստանում: Նրանք բոլորը տանջամահ են եղել: Պողոս առաքյալին գլխատել են 66թ.-ին:

Հետագարձ հայացք ձգելով քրիստոնեության պատմությանը՝ մենք տեսնում ենք, որ Քրիստոսի խոսքերն իրականացել են բոլոր դարերում. փառավոր պատմությունը հաստատում է դա: Առաջինը Քրիստոսի իրական Եկեղեցու գոյությունն է: Երկրորդ՝ աշխարհիկ կամ կրոնական իշխանության տարբեր աստիճանների ղեկավարները և նրանց ենթականերն օգտագործել են ուժն ու խորամանկությունը, սուտն ու մատնությունը, սպառնացել են իրական Եկեղեցուն և հետապնդել նրան: Երրորդ՝ Եկեղեցին ենթարկվել է փորձությունների և Քրիստոսի մասին վկայել է իր դեմ ուղղված յուրաքանչյուր հարձակման ժամանակ:

Սիրելիներ, եկեք մենք էլ գոտեպնդվենք Քրիստոսի համար չարչարվելու մտքով՝ գիտեցալով, որ «...*այս ժամանակին չարչարանքները բան մը չեն զալու փառքին քով, որ մեզի պիտի յայտնուի*» (**Հռովմ. 8:18**):

# ՄԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ ՄԵՐ ՕՐԵՐՈՒՄ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՀԱՄԱՐ ՆԱՀԱՏԱԿՎԱԾՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

ՉԻՆԱՍՏԱՆ, 1977թ.

Ահանգստում՝ Չինաստանում, երկու քրիստոնյա աղջիկներ՝ Չյուչին-քսին և Խո-քսի-ցզուն, իրենց հովվի հետ (նրա անունը չի հրապարակվում) դատապարտվել էին մահվան: Ինչպես և եկեղեցու պատմության նմանատիպ շատ դեպքերում, քույրերին հետապնդողները նրանց ծաղրում էին և նվաստացնում կայացրած «հիմար» որոշման՝ հանուն անտեսանելի Աստծու մահաճախու համար: Այնուհետև խոստացել էին հովվին, որ եթե նա գնդակահարի աղջիկներին, իրեն կազատեն: Հովվը համաձայնել էր:

Աղջիկները բանտախցում համբերությամբ սպասում էին մահապատժի ժամին: Նրանք միասին հանգիստ աղոթում էին: Շուտով պահապանները եկան նրանց հետևից և դուրս հանեցին բանտախցից: Բանտարկյալներից մեկը, որ մահապատժին հետևել էր պատուհանի վանդակաճաղերի արանքից, պատմում է, որ նրանց դեմքերը գունատ էին, բայց անբացատրելիորեն հիասքանչ, թախծոտ, բայց բարեհամբույր: Նրանց կանգնեցրին պատի մոտ, երկու պահապաններ բերեցին նրանց հովվին, կանգնեցրին նրան աղջիկների առջև ու ձեռքը տվեցին ատրճաճակը:

Աղջիկները ցածրաձայն մի քանի խոսք փոխանակեցին իրար հետ, հետո հարգալից խոնարհվեցին իրենց հովվի առջև: Նրանցից մեկն ասաց.

«Նախքան դու կապանես մեզ, մենք ցանկանում էինք սրտանց երախտագի-

տություն հայտնել քեզ այն ամենի համար, որ արել ես մեզ: Դու մկրտեցիր մեզ, սովորեցրիր փնտրել հավիտենական կյանք տանող ճանապարհը, մեզ սուրբ հաղորդություն տվեցիր այն մույն ձեռքով, որով այժմ ատրճաճակն ես բռնել: Թող Աստված քեզ հատուցի այն ամենի համար, որ մեզ արել ես: Դու մեզ սովորեցրել ես, որ քրիստոնյաները երբեմն թուլանում են և սարսափելի մեղքեր գործում, բայց նրանք կարող են կրկին ներում ստանալ: Երբ իրականացնես այն, ինչ մտադիր ես անել, չվարվես Հուդայի նման, այլ զոջա Պետրոսի նման: Թող Աստված օրհնի քեզ, և հիշի՛ր, որ քո մասին ունեցած մեր վերջին մտքերում չի եղել անկմանդ վերաբերյալ ոչ մի դատապարտություն: Յուրաքանչյուր ոք անցնում է խավարի հովիտով: Մենք մահանում ենք երախտագիտությամբ»:

Նրանք կրկին խոնարհվեցին իրենց հովվի առջև, փակեցին իրենց աչքերն ու լռությամբ սպասեցին: Բայց հովվը, ակնհայտորեն, խստացրել էր իր սիրտը: Նա ատրճաճակը բարձրացրեց ու կրակեց նրանց վրա: Հենց որ աղջիկների մարմիններն ընկան գետնին, կոմունիստ պահապանները բռնեցին հովվին ու տարան պատի մոտ, որպեսզի անմիջապես գնդակահարեն: Երբ նրան կրակում էին, չէր լսվում զոջման և ոչ մի բառ, լսվում էին միայն նրա բղավոցները:

Книга мучеников Джон Фокс  
“История гонений на христиан I по XX век”

Պեյրի, 2014թ., ՁԿ 4 (22)

# Նամակ Սանկս Պետերբուրգ ֆաղափի իմ սիրելի եղբայրներին ու փույրերին



Հանգամանքների բերումով ես հայտնվեցի Սանկտ Պետերբուրգում, անելանելի դրության մեջ: Շտապ պետք է վիրահատվեի, բայց քանի որ Ռուսաստանի քաղաքացի չեի, վիրահատությունը պետք է լիներ վճարովի: Այլընտրանք չկար, և ես համաձայնեցի: Բայց շատ շուտով ինձ մոտ եղած գումարն սպառվեց: Տանը ինչ կարողացան՝ վաճառեցին և գումարն ուղարկեցին: Դա էլ չօգնեց: Ստիպված դիմեցի տեղի դեսպանատուն, հետո էլ՝ հայ համայնքին, բայց մերժեցին: Կարծես քիչ էր եղածը՝ մահացավ իննսունվեց տարեկան հայրս, և ես չկարողացա ո՛չ քաղմանը ներկա գտնվել, ո՛չ էլ նյութապես օգնել: Ցանկացած ծնողասեր մարդու համար դա մեծ դժբախտություն է: Շատ ծանր օրեր ապրեցի:

Ահա այսպիսի ծանր պահին ծանոթներիցս մեկը խորհուրդ տվեց դիմել Ստյոպային՝ հավատացյալների մի փոքր, թվով հիսուն հոգուց բաղկացած խմբի ավագին: Այդպես էլ վարվեցի: Ստյոպան հիվանդանոց եկավ իր յոթնամյա տղայի հետ: Ծանոթացանք, պատմեցի իրողությունը: Հարցրեց՝ հավատո՞ւմ եմ Տիրոջը: Պատասխանեցի՝ այո՛: Այդ

ժամանակ նա խնդրեց փոքրիկին, որ Տիրոջն աղոթի իմ առողջության համար: Ստյոպան ու փոքրիկն սկսեցին աղոթել, խնդրում էին Տիրոջը, որ ինձ առողջություն պարգևի: Հարկավոր էր միայն տեսնել այդ պահը: Շատ սրտաճմլիկ տեսարան էր: Ես պարզապես ցնցված էի: Մենք փոխանակեցինք մեր հեռախոսահամարները: Հրաժեշտ տալիս Ստյոպան հարցրեց՝ կարո՞ղ եմ արդյոք մասնակցել կիրակնօրյա հավաքին, բայց քանի որ ես շատ թույլ էի, հետաձգեցինք այդ հանդիպումը:

Իրարից բաժանվեցինք շատ ջերմ տպավորություններով: Այդ մարդն ինձ վրա շատ դրական ազդեցություն թողեց:





Ամբողջ գիշեր մտածում էի մարդկային հարաբերությունների, կյանքի դաժանությունների, մեղքերի, Աստծու մասին: Ինքս ինձ հարցնում էի, թե ո՞ր մեղքիս համար է Տերն ինձ այսպիսի փորձությունների ենթարկում:

Առավոտյան, սովորականի պես, գնացի ներարկվելու: Ի զարմանս ինձ՝ բուժքույրն ասաց, որ ներարկումներս հանված են: Օրական ընդունում էի 5 ներարկում: Ձուգադիպություն<sup>1</sup>ն էր դա, թե՞ հրաշք՝ ինձ համար հանելուկ մնաց:

Ես համեմատաբար լավ էի, ու կիրակի օրը Ստյոպայի հետ գնացի հավաքատեղի: Դա մի երկհարկանի սովորական կառույց էր, որտեղ հավաքվում էին քրիստոնյա հավատացյալները՝ և՛ ռուսներ, և՛ հայեր (կային նաև սևամորթ մարդիկ): Քարոզիչները վերլուծում էին Աստծու Խոսքը, հետո ամբողջ խմբով հոգևոր երգեր էին երգում, սաղմոսներ արտասանում: Այդպես, թվով հինգ հարյուր մարդ մի հոգու նման, կազմակերպված անցկացրին այդ արարողությունը՝ պաշտամունքը:

Պաշտամունքի ավարտից հետո հայերը, թվով 50 հոգի, հավաքվեցին մի մեծ դահլիճում: Ինչպես ասացի, այդ ամենը կազմակերպում էր Ստյոպան: Հավաքույթի վերջում նա հետաքրքրվում էր հոտի յուրաքանչյուր անդամով. ինչպիսի՞ն է նրա հոգևոր վիճակը, նյութական կարիքի մե՞ջ է, թե՞ ոչ: Մեկի համար աղոթում էին, մյուսի համար՝ հանգանակություն անում: Հերթը հասավ ինձ: Ստյոպան ինձ ներկայացրեց համայնքին: Պատմեց իրողությունը,

առաջարկեց ինձ համար հանգանակություն կատարել: Հավատացյալների մի մասը համաձայնեց օգնել ինձ, իսկ մյուս մասն ընդդիմացավ՝ գտնելով, որ իրենց վիճակն էլ լավ չէ: Բայց, այնուամենայնիվ, նրանք իրենց վերջին կոպեկները դրեցին: Մեծ չէր հանգանակված գումարը, բայց անգնահատելի էր հոգեբանական այն ազդեցությունը, որ թողեց ինձ վրա:

Քույրերից ու եղբայրներից բաժանվեցի բարձր տրամադրությամբ: Փա՛ռք Քեզ, Տե՛ր, աշխարհում դեռ կան բարի մարդիկ, ովքեր պատրաստ են իրենց հնարավորությունների սահմաններում ձեռք մեկնել դժբախտության մեջ գտնվող մարդկանց:

Ես երեք անգամ մասնակցեցի նմանատիպ հավաքույթների: Երբ արդեն բաժանվում էինք, շնորհակալություն հայտնեցի հոտի բոլոր անդամներին: Նրանք աղոթեցին իմ առողջության համար, իսկ Ստյոպան իր անձնական մեքենայով ինձ տարավ օդանավակայան և ճանապարհեց հայրենիք: Ես հասա հորս մահվան քառասունքին:

Հիմա ես փառք եմ տալիս Աստծուն, որ այդ ծանր պահին տեղ կանգնեց ինձ:

Իսկ ես ամեն օր աղոթում եմ իմ հեռավոր հայրենակիցների համար: Ժամանակ առ ժամանակ խոսում եմ Ստյոպա եղբոր հետ: Աղոթում եմ նրա բազմանդամ ընտանիքի (ունի ինը երեխա) համար: Տերը թող օրհնի Ստյոպային և նրա նմաններին:

**Ձեր եղբայր՝ Ալբերտ  
09.03.2011թ.**

Ձեպիկ, 2011թ., № 4 (22)

# ՊԱՏՎԻՐ ՔՈ ՀՈՐՆ ՈՒ ՄՈՐԸ



*«Պատուէ քու հայրդ ու մայրդ, որպէս զի քու օրերդ երկայն ըլլան այն երկրին վրայ՝ զոր քու Տէր Աստուածդ կու տայ քեզի»:*  
**Ելից 20:12**

տարել այս պատվիրանը ողջ կյանքի ընթացքում: «Հնազանդութիւն ըրէ հօրդ որ քեզ ծներ է, ու մի անարգեր քու մայրդ երբ կը պատի» (**Առակ. 23:22**):

Ծնողը ցանկացած տարիքում մնում է ծնող. նա երբեք չպետք է անուշադրության, անհոգության և անտարբերության մատնվի: Աստված Իր Խոսքում սովորեցնում է,

որ տարիքի հետ պակասում է ծնողի ուժը, գործությունը, աչքերի լույսը, բայց միևնույն ժամանակ ծե-  
րությունը խիստ

Այս խոսքերն Աստված ուղ-  
ղում է յուրաքանչյուրին, ինչ  
տարիքում էլ որ լինի: Սուրբ Գիրքը  
միշտ էլ առանձնահատուկ ուշադրու-  
թյուն է դարձնում հորը և մորը՝ որպէս  
երկրավոր ծնողների, հարգելու և պա-  
տիվ տալու հարցին: Յուրաքանչյուր  
երեխայի հոգևոր և բարոյական պար-  
տականությունն է սիրել և հարգել իր  
հորն ու մորը: Սա Աստվածաշնչյան  
անփոփոխ սկզբունք է, և ամեն մի  
երեխա (նաև ցանկացած տարիքի  
մարդ) պարտավոր է անշեղորեն կա-

հարգանքի և գնահատանքի է արժա-  
նացնում. «Երիտասարդներուն զար-  
դը անոնց ոյժն է, եւ ծերերուն փառքը  
ալեւորութիւնն է» (**Առակ. 20:29**): Նույն  
միտքը մենք կարդում ենք նաև **Առա-  
կաց 16:31**-ում. «Մագի ճերմկութիւնը  
փառաց պսակ է, եթէ անիկա արդա-  
րութեան ճամբուն մէջ գտնուի»:

Երեխաները պետք է հոգան իրենց  
ծնողների մասին՝ անկախ նրանից,  
թե ծնողները բնավորությամբ ինչ-  
պիսին են: Հայտնի բան է, որ երբ  
մարդը մեծանում է, տարիքն առնում

ու ծերանում է, նրա մոտ փոփոխություններ են ի հայտ գալիս և՛ վարքագծում, և՛ խոսելաձևի մեջ: Նա կարող է դառնալ դյուրագրգիռ, շատ բաներ չհավանող, շատ բաների հետ չհարմարվող և այլն: Մենք, այնուամենայնիվ, պարտավոր ենք սիրել և հարգել մեր ծնողներին: Յուրաքանչյուր ընտանիքում, որտեղ կան մեծահասակ ծնողներ, հնարավոր է լինեն տարբեր խոսակցություններ, կոնֆլիկտային իրավիճակներ, փոխըմբռնման բացակայություն: Սակայն ամեն դեպքում երեխաները պետք է զիջեն ծնողներին, լինեն հնազանդ, լսեն խրատն ու խորհուրդը, իսկ անպաշխար ծնողներ ունեցող երեխաները պետք է շատացնեն իրենց աղոթքները և Տիրոջ երեսը փնտրելը:

Աստված Մովսեսին տրված Օրենքում առանձնահատուկ ուշադրության էր արժանացնում օտարականներին, որբերին, որբեկայրիներին, աղքատներին ու հոգ էր անում նրանց համար: «Ու Ղենտացին, որ քեզի հետ բաժին ու ժառանգութիւն չունի, և դռներդ եղող օտարականը, որբը և որբեկարին զան և ուտեն կշտանան. որպէս զի քու Տէր Աստուածդ քեզ օրհնէ քու ձեռքիդ ըրած ամէն գործերուն մէջ» (Բ Օրինաց 14:29): Հունձքի ժամանակ դաշտերից հավաքած բերքից պետք է թողնվեր դաշտում՝ աղքատների և որբեկայրիների համար: Նոր Ուխտի ժամանակ էլ մեր Տեր Հիսուսը զգայուն էր հատկապես որբեկայրիների նկատմամբ: Տեղին է հիշել այն որբեկայրու միակ որդուն, որին Տերը հարություն տվեց՝ դրանով անչափ ուրախացնելով այդ որբեկայ-

րուն (Ղուկ. 7:11-17), կամ աղքատ որբեկայրու երկու լուման, որ զցեց զանձանակի մէջ (Ղուկ. 21:1-4): Պողոս առաքյալն էլ իր հերթին իր աշակերտ Տիմոթեոսին պատվիրում էր որբեկայրիների նկատմամբ հատուկ խնամք տանել. «Որբեկարիները պատուէ՝ զանոնք որ ճշմարտապէս որբեկարի են: Իսկ եթէ որբեկարի մը զաւակներ կամ թոռներ ունենայ, թող անոնք առաջ տրվին իրենց տանը մէջ որդիական գութ ցուցնել, ու փոխաբէն հատուցանել իրենց ծնողներուն. վասն զի այն է բարի և ընդունելի Աստուծոյ առջև» (Ա Տիմոթ. 5:3-5):

Թեև Աստծու Խոսքը սովորեցնում է սիրել և հարգել մեծահասակ ծնողներին, սակայն քիչ չեն պատահում այնպիսի դեպքեր, երբ երեխաներն արհամարհում և վիրավորում են իրենց ծնողներին: Վիրավորելը միայն խոսքերով չի արտահայտվում: Ծնողին վիրավորանք կարող է պատճառել այն հանգամանքը, որ երեխաները տան տնտեսության ղեկավարման հարցը ցանկանում են վերցնել իրենց ձեռքը՝ մտածելով, որ իրենք արդեն չափահաս են, ընտանիք են կազմել, երեխաներ ունեն: Կան երեխաներ, որոնց համար ծնողը սոսկ իրենց նյութական կարիքները հոգացողն ու ֆինանսավորողն է: Նրանք ավելի շատ նյութական ակնկալիքներ ունեն և անտեսում են ծնողներին պատիվ տալն ու հարգելը: Այդպիսի երեխաների համար Աստվածաշունչը շատ դիպուկ համար ունի. «Ան որ իր հայրը կամ մայրը կը կողոպտէ, ըսելով թէ Յանցանք չէ, անիկա ապականարար

Օգոստոսի, 2014թ., ՕՄ 4 (22)

*մարդուն ընկերն է» (Առաք. 28:24):*

Պատահում են քրիստոնյա ընտանիքներ, որտեղ զավակները լուծում են ամենատարբեր հարցեր. առանց հաշվի առնելու ծերացած հոր կամ մոր կարծիքը, առանց նրանցից ծնողական խորհուրդ հարցնելու դիմում են այս կամ այն քայլին, ինքնուրույն որոշումներ են կայացնում, և այդպիսի որոշումները շատ հաճախ մատնվում են անհաջողության ու հնարավոր է՝ ավարտվեն դժբախտությամբ, որպես Աստծու Խոսքը հաշվի չառնելու հետևանք: Այդպիսի հարցերից կարող ենք նշել ամուսնության հարցը, ուսման կամ օտար երկիր գնալու հարցը, գումարի կամ աշխատանքի հետ կապված հարցերը: Եթե երեխան չի սիրում ծնողին, չի պատվում նրան, բնական է, որ նրա խորհրդի կարիքն էլ չի զգա, և արդյունքը կլինի խիստ բացասական:

Մարդկության պատմության խիստ ամոթալի երևույթներից մեկը ծերանոցների առկայությունն է: Աշխարհում ինչքան լքված ու արհամարհված ծնողներ կան, որոնք իրենց երկրավոր կյանքի վերջին օրերն անցկացնում են այդ վայրերում: Հնարավոր է՝ երեխան իր ծնողին տանի ծերանոց և մույնիսկ տարիներով մոռանա նրան, մի անգամ գոնե չայցելի իր հորը կամ մորը, որ ցավով ու բերկրանքով ծնել է իրեն: Առավել ցավալի է, երբ այդ բանն անողը քրիստոնյա անունն է կրում: Հիվանդ, անկողնուն գամված ծեր մայրը մեկ բաժակ սառը ջրի կարիք ունի, և կան երեխաներ, որոնք այդ մեկ բաժակ ջուրը չեն տալիս

իրենց հիվանդ մորը կամ հորը: Այդպիսի երեխաներն անպայման կպատժվեն Աստծու կողմից:

Սիրելիներ, միգուցե մի փոքր մոայլ գույներով ենք նկարագրում այս ամենը, սակայն մեր իրական կյանքում ավելի վատ դեպքեր էլ են պատահում: Քիչ չեն եղել դեպքեր, երբ երեխան մույնիսկ սպանել է հորը կամ մորը: Սատանան ողջ աշխարհը լցրել է չարությամբ և սարսափելի մեղքերով: Իսկ մեր Տեր Աստվածը՝ հավիտենական Սիրո և Բարության անսպառ աղբյուրը, Իրեն հավատացող զավակների սրտերը լցնում է սիրով, գորովանքով, խոնարհությամբ, որպեսզի ամենայն հնազանդությամբ ծառայեն Տեր Աստծուն և իրենց ծնողներին. *«Բայց կարող է Աստուած բոլոր շնորհքները ձեզի առատօրեն տալ, որպես զի ամէն բանի մէջ ամէն ատեն բոլոր ձեզի պէտք եղածը ունենալով՝ ամէն բարի գործերով առատանաք» (Բ Կորնթ 9:8):*

Ուրեմն, սիրելի՛ երեխաներ, որ տարիքում էլ որ լինեք, մույնիսկ եթե դուք արդեն հիսուն տարեկան եք և ձեր ծնողները ողջ են, հիշե՛ք. դուք նրանց երեխաներն եք, դուք պարտավոր եք սիրել նրանց, խնամք տանել, հոգատար լինել՝ հնազանդվելով Աստծու Խոսքին: Հիշե՛ք, ինչպես վարվեք ձեր ծնողների հետ, ձեր երեխաներն էլ ձեզ հետ են վարվելու մույն կերպ:

Թող Աստված բոլորիդ սրտերը լցնի Իր սիրով և ձեր ծնողների հանդեպ բարությանը: Ամեն:

# ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին **Հովհ. 3:16**-ում կարդում ենք.

**«Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուալ, որպես զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաիտենական կեանք ունենայ»:**

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

## ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	46-02-86	Տաշչյան	Գրիգոր
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	46-02-86	Տաշչյան	Գրիգոր
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանգիկյան	Անդրանիկ

## ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	093-38-89-55	Ավագյան	Արարատ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	093-03-49-55	Խաչատրյան	Ներսիկ
Արթիկ	094-82-44-14	Փիլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան	Վազգեն
Արարատ	093-72-48-88	Նամբարձումյան	Վաչագան
Արարատ(գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Մասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան	Մհեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Նովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Նրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան	Մհեր
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Ջարությունյան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	077-48-48-97	Սվարյան	Սարգիս
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Սուրբապյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր





[www.barilur.org](http://www.barilur.org)  
[bari\\_lur\\_09@rambler.ru](mailto:bari_lur_09@rambler.ru)